

Νέον ύπνωτικὸν μέσον. Ἐν Παρισίοις ἤρχισε νὰ γίνεται χρῆσις νέου τινὸς δραστικοῦ, ὡς λέγεται, ύπνωτικοῦ μέσου, διπερ μέλλει ὡς φαίνεται ν' ἀντικαταστήσῃ ἐντελῶς δὲ τὰ ἄλλα ύπνωτικὰ ἐξ ὅπιον παρασκευάσματα. Τὸ νέον τοῦτο μέσον εἶναι ἀπλούστατον προσκεφάλαιον, γεμισμένον μὲν φύλλα βρυσώνιας (κοινῶς βρυσινῖς, ἢ χονμέλης φυτοῦ χρῆσίρου ίδιᾳ εἰς τὴν ζυθόποιαν, γερμ. Hopfen, γαλλ. houblon). Ἡ ύπνωτικὴ ἐνέργεια τῶν φύλλων τοῦ φυτοῦ τούτου ἐπαινεῖται πολὺ, εἰ καὶ οὐδεὶς δύναται ἀκριβῶς νῦν δρίση τὴν αἵτιαν τῆς ἐνέργειας ταῦτης. Ἰδίᾳ ὡφέλιμα είναι, ὡς λέγεται, τὰ προσκεφάλαια ταῦτα εἰς διστηρικᾶς ἢ ἄλλως νευροπαθεῖς γυναικας.

Ἀκαδημία Βολαπυκιστῶν. Ἡ ύπδ τοῦ Ἰωάννου Μαρτίνου Σλάϋερ (τοῦ ὅπιον τὴν εἰκόνα καὶ τὴν βιογραφίαν ἐδημοσιεύσαμεν ἐν τῷ 9 Ἀρδ. Δ'. Τόρμ. τῆς Κλειονῆς) ἐφευρεθεῖσα τεχνητὴ γλῶσσα Βολαπὺκ (παγκόσμιος γλῶσσα) ὑπάρχει ἡδη ἀπὸ ἐνδεκα ἑτῶν. Εἰ καὶ ύπδ πλείστων γλωσσολόγων καὶ φιλολόγων τοσαῖς ἔχεινάσθη κοι ἐπιφρῆθη καὶ μέχρι τῆς σημερον δικαίως, ὡς φρονοῦμεν, ἐμπαιζεται καὶ περιγελάται ἡ νεκρὰ γεννηθεῖσα αὐτῇ γλῶσσα, τὸ βέβαιον δύναται εἶναι ὅτι ἔτυχε καὶ τογχάνει δσημέραι εὑρυτέρας διαδόσεως. Σημερον ἡδη τὸ βολαπύκ εἶναι διαδεδομένον εἰς ὅλας τὰς εὐρωπαϊκὰς χώρας καὶ εἰς δεκαπέντε ἑκτὸς τῆς Εδρώπης κράτη. Τὸ ἐν Παρισίοις ἐκδίδομένα Χρονικὰ τῶν διπλωματούχων Βολαπυκιστῶν (Yelabuk Pedipelles, Paris 1889, Le Soudier) ἀπαριθμοῦσιν ἔξακοσίας εἰκοσιν ἑπτά πόλεις, ἐν αἷς διδάσκεται καὶ μανδάνεται ἡ βολαπυκικὴ γλῶσσα. Περὶ τὰ ἔπτακόσια συγγράμματα ἐδημοσιεύθησαν μέχρι τοῦδε, πραγματεύομενα τὸ ζήτημα τῆς παγκοσμίου γλωσσῆς ἐν γένει ἢ τὸ βολαπὺκ ἴδια, καὶ ὑπὲρ τὰ δισχίλια διπλώματα ἀπενεμήθησαν ἡδη ύπδ τοῦ Σλάϋερ εἰς ικανοὺς βολαπυκιστάς. Τὸ θαυμαστότατον δὲ είναι ὅτι ἐκδίδεται ἡδη μέγα πλῆθος ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν γραφομένων ἄλλων μὲν ἔξ ὀλοκλήρου βολαπυκιστή, ἄλλων δὲ ἐν τῇ ἐγχωρίᾳ γλῶσσῃ καὶ ἐν τῇ βολαπυκικῇ συγχρόνως. Ὁ ἐν Ἀμβούργῳ σύλλογος τῶν διπλῶν τῆς παγκοσμίου γλωσσῆς βολαπύκ κέκτηται ὀλοκλήρους τόμους τριάκοντα καὶ πέντε διαφόρων βολαπυκικῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν, ἔξ ὧν ἑπτὰ ἐκδίδονται ἐν Γερμανίᾳ (δύο ἐν Μονάχῳ, καὶ ἀνὰ μία ἐν Βερολίνῳ, Ἀμβούργῳ, Κωνσταντίᾳ, καὶ Ἀλλμεντίγγεν) πέντε ἐν Ἰταλίᾳ (δύο ἐν Μεδιολάνοις καὶ ἀνὰ μία ἐν Νεαπόλει, Πανόρμῳ, Τούρινῳ), τέσσαρες ἐν Δανίᾳ (τρεῖς ἐν Κοπεγχάγῃ καὶ μία ἐν Ἄαλβόργῃ), τέσσαρες ἐν Ἀμερικῇ (ἐν Βοστώνῃ, ἐν Ἀγίῳ Λουδοβίκῳ, ἐν Portland-Oregon, καὶ ἐν Πορτορίκῳ), δύο ἐν Γαλλίᾳ (ὑπόφερεται ἐν Παρισίοις), δύο ἐν Ἀγγλίᾳ (Λονδίνῳ), δύο ἐν Αὐστρίᾳ (Βιέννῃ), δύο ἐν Ἐλβετίᾳ (μία ἐν Ἀγίῳ Γαλληνῷ καὶ μία ἐν Ζυρίχῃ), δύο ἐν Ισπανίᾳ (Guadalajara-Μαδρίτη) μία ἐν Βελγίῳ (Αντβέρπῃ), μία ἐν Ολλανδίᾳ (Haarlem), μία ἐν Σουηδίᾳ (Στοκχόλμῃ), μία ἐν Κίνα (Ἄμδῳ) καὶ μία ἐν Ισπανίᾳ (Ισοκοχάρα).

Κατὰ τὰς ὀμολογίας τῶν βολαπυκιστῶν, ἡ ύπδ τοῦ Ἰωάννου Μαρτίνου Σλάϋερ ἐφευρεθεῖσα τεχνητὴ γλῶσσα ἔχει εἰσέτι ἀνάγκην πολλῶν βελτιώσεων μέχρις οὐ τελειοποιηθῆ, ὅπως καὶ ἡ ύπδ τοῦ Stephenson ἐφευρεθεῖσα ἀπομοηχανὴ πολλὰς ὑπέστη τροποποίεσις καὶ βελτιώσεις ἔως ὃντος ἐφθασεν εἰς τὴν σημερινὴν αὐτῆς τελειότητα. Πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον τῆς βελτιώσεως καὶ τελειοποίεσεως τοῦ βολαπύκ συνεστήθη ἔως ὃντος Παρισίοις ἀκαδημία Βολαπυκιστῶν, ἥτις περὶ τὰ τέλη τοῦ 1889 ἥριθμει τριάκοντα καὶ ἑπτὰ μέλη, ἐκ τῶν ὅπιον ἔξ ἐν Γερμανίᾳ, πέντε ἐν Αὐστρουγγαρίᾳ, ἀνὰ δύο ἐν Ἀγγλίᾳ, ἀνὰ δύο ἐν Ιταλίᾳ, ἀνὰ δύο ἐν Ρωσίᾳ, ἀνὰ δύο ἐν Μεζικῷ, ἐν Ολλανδίᾳ, ἐν Πορτογαλίᾳ, ἐν Ρουμανίᾳ, ἐν Σουηδίᾳ καὶ ἐν Συρίᾳ. Ἐκ τῶν 37 τούτων ἀκαδημαϊκῶν εἰς είναι ιερεὺς (ἀνθρ. ὁ ἐφευρέτης Σλάϋερ), εἰς καὶ εἴκοσι καθηγηταὶ καὶ διδάσκαλοι, τρεῖς ιατροί, δύο νομικοί, δύο

δημοσιογράφοι, δύο μηχανικοί, δύο ιδιωτικοί ὑπάλληλοι, εἰς διευθυντής μουσείου, εἰς διευθυντής ταχυδρομείου, εἰς ἀξιωματικὸς ἐπιτελείου, καὶ εἰς ἐμπορος.

Τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ Ταλλεϋράνδον. Κατὰ τὰς διαβεβαιώσεις τοῦ «Γαλάτου» (Gaulois), θὰ δημοσιεύσωσι προσεχῶς τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ Ταλλεϋράνδον. Ὁ νῦν κάτοχος τῶν ἀπομνημονεύματων τούτων, δὲ δοῦξ τοῦ Broglie, στοις παρέλαβεν αὐτὰ παρὰ τοῦ κυρίου Andral, ἀπεράσισεν, ἐν συνεννοήσει μετὰ τῶν ἀπογόνων τοῦ διασήμου πολιτικοῦ, νῦν παραδίδει ἐπὶ τέλους εἰς τὴν δημοσιότητα τὰ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον μετὰ πόθου περιμενόμενα ταῦτα ἀπομνημονεύματα.

Συλλογὴ πολυτιροτάτων βαβυλωνιακῶν ἐπιγραφῶν. Νεωτερι μετεκομίσθη εἰς Λονδίνον πολυτιμοτάτη συλλογὴ παναρχαίων βαβυλωνιακῶν πινάκων, γεγραμμένων μὲν σφρονοειδῆ γράμματα. Αἱ ἐπιγραφαὶ αὐταὶ ἀνάγονται εἰς παναρχαίων ἐποχήν, ἐκτενομένην ἀπὸ τοῦ 2300 ἔτους πρὸ Χριστοῦ μέχρι τοῦ ἔτους 200 π. Χ., πραγματεύονται δὲ αἱ μὲν ἐπιτοπικᾶς ὑποθέσεις αἱ δὲ νομικὰ ζητήματα. Ἐκ μᾶς τῶν ἐπιγραφῶν τούτων, ἀναγομένης εἰς τὸ 2200 πρὸ Χριστοῦ, καταφύγει ὅτι κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους ἔκεινους χρόνους ὑπῆρχεν ἐν Βαβυλῶνι τάξις ἀνδρῶπων οἰτινες μετήρχοντο τὸ ἐπιτίθεμα τοῦ νῦν παρακινῶν πλουσίας ἀλλ' ἀτέκνους οἰκογενείας εἰς τὸ νῦν νιοθετῶσι τέκνα ἀπόρων γονέων. Οι μεσίται οὗτοι ἐλάμβανον ἀριστήν παρὰ τε τῶν γονέων τοῦ εἰς νιοθεσίαν παραδιδομένου πατέδος καὶ παρὰ τῶν νιοθετούντων αὐτὸν πλουσίων.

Ποίαν θερμοκρασίαν πρέπει νὰ ἔχωσι τὰ διάφορα ποτά; Εἰς τὴν ἑρώτησιν ταῦτην τὸ γερμανικὸν «Περιοδικὸν τῆς 'Υγιεινῆς καὶ ιδιαὶ τῆς ἔξετάσεως τῶν τροφίμων» δίδει τὴν ἔξις ἀπόκρισιν: Τὸ πόσιμον ὄνδωρ ὀφείλει νῦν ἔχῃ θερμοκρασίαν 12,5 βαθμῶν Κελσίου, τὸ ὄνδωρ τῆς σόδας (Sodawasser καὶ Selterswasser) 14 ἔως 16 βαθμ. K., δὲ δύσιος 14 ἔως 16 β. K., δὲ μέλας οίνος 17 ἔως 18 β. K., δὲ ἐλαφρός λευκός οίνος 16 β. K., δὲ βαρύς λευκός οίνος 10 β. K., δὲ καρπανίτης 8 ἔως 10 β. K., δὲ καρφές καὶ τὸ τέιον πρὸς ἀπόσβεσιν τῆς δίψης 10 ἔως 18 β. K., δὲ ζυμὸς τοῦ κρέατος 37 ἔως 51 β. K., τὸ γάλα 16 ἔως 18 β. K., τὸ προσφράτως ἀμελχήν γάλα 34 ἔως 35 β. K.

Τὰ χρώματα τῶν ἀστέρων. Ἐνδιαφέρουσα είναι ἡ ἐσχάτως ύπδ διαφόρων ἀστρονόμων γενορένη στατιστικὴ τῶν χρωμάτων τῶν ἀστέρων, περιλαμβάνοντα 4984 ἀστέρας. Κατὰ τὴν στατιστικὴν ταῦτην αἱ δεκαπέντε διάφοροι ἀποχρώσεις τῶν ἀστέρων διακρίνονται εἰς τὰ ἔξις κυριώδη χρώματα. Ιοιδές, 14 ἀστέρες· κυανοῦν 281· πράσινον 31· πορτοκαλοειδές 375· ἐρυθρὸν 420· κίτρινον 1042· καὶ λευκὸν 2628 ἀστέρες.

Τὸ μέγιστον ἀνθροειδὲ τοῦ κόσμου. Κατὰ τὸν βοτανικὸν W. Watson τὸ μέγιστον ἀνθροειδὲ τοῦ κόσμου είναι τὸ ἐν τῇ νήσῳ Σουμάτρᾳ φυόμενον καὶ ἐν τῇ βοτανικῇ ύπδ τὸ δύναμις Amorphophallus Titanum γνωστὸν ἀνθροειδές, διπερ ἐν τοῖς 1878 ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ 'Οδούρδου Βεκκάρη παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ἡφαιστείου Σιγγαλάγκου (ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Παδάγγη) εἰς ὄψος 364 μέτρων ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Τὸ φυτόν τοῦτο ἔχει μέχρι τῆς ἀνθρόσεως του ἐν μόνον φύλλον, τὸ δόπιον δύναται ν' αὐξάνῃ μέχρι δεκαπέντε ποδῶν μεγάθους. Ἡ καλύξ τοῦ βοτανικοῦ Αμφορφάλλου, ἐχοντος εἰνδος 1,20 τοῦ μέτρου, τὸ δὲ ἀνθροειδὲ μέχρι 1½ μέτρου κατὰ τὸ λοιπὸν ἀνάπτυξιν ἔχει σχῆμα μεγάλου χωνίου, ἀνωμέν μὲν λευκοῦ κατὰ δὲ τὸ λοιπὸν ἀνοικτοῦ πρασίνου καὶ ἔσωθεν ὑπερόχρου, ἔχοντος εἰνδος 1,20 τοῦ μέτρου, τὸ δὲ ἀνθροειδὲ μέχρι 1½ μέτρου καὶ ἐκπέμπει ισχυρὰν διαπεραστικὴν δύσμὴν αὐγοταράχου.